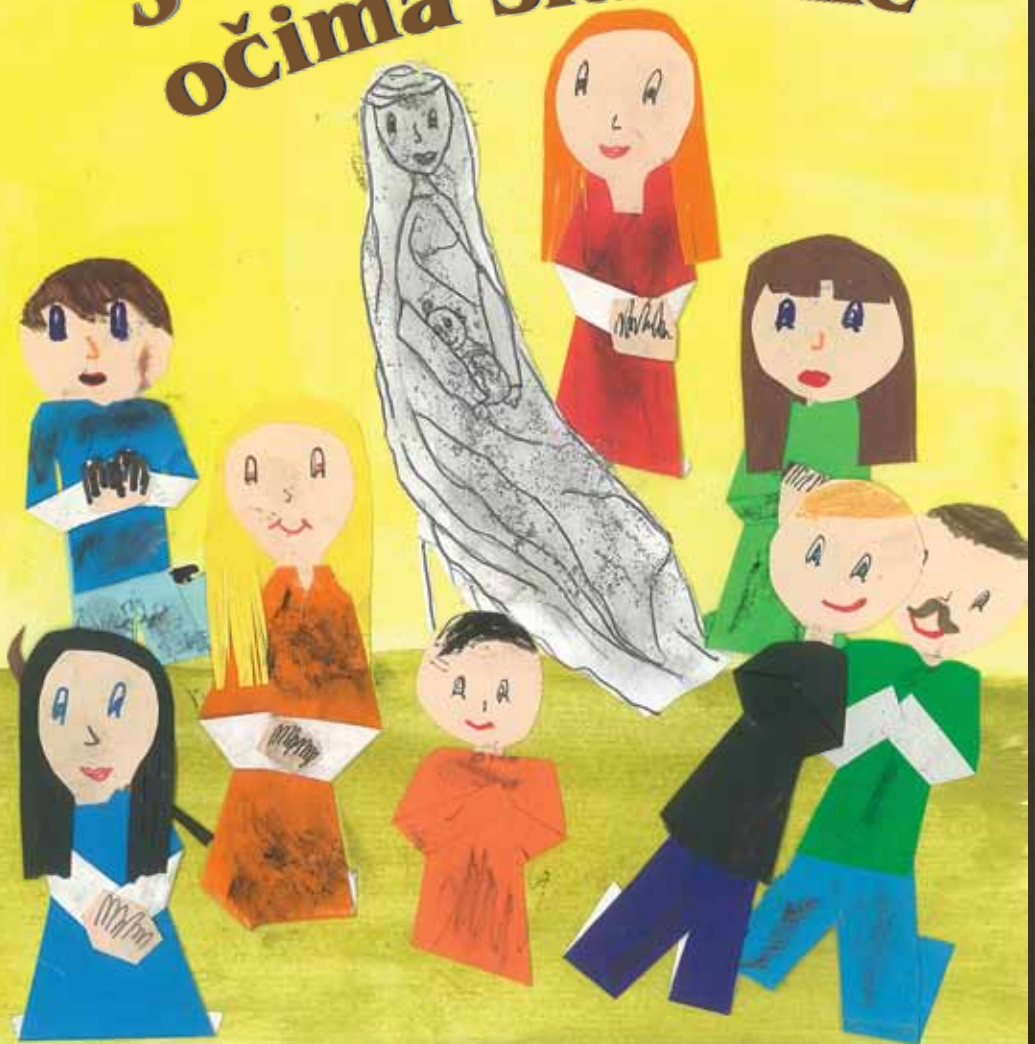

s. Viktorija Predragović

Josipov dnevnik očima služavke

Biblioteka: Stadlerovi tragovi – 5

Nakladnik: Provincija Presvetog Srca Isusova i Marijina
Družbe sestara Služavki Maloga Isusa
Nova Ves 55, Zagreb

Pripremila: s. Viktorija Predragović, SMI

Jezično oblikovanje: Radojka Fedor

Ilustracije: Karmen Jurčević, učiteljica mentor

Učenice 3D OŠ Retkovec:

Tina Lujčić

Anastasia Antea Predovan

Lorena Friganović

Lucija Čular

Marija Jurić

Tiana Čačić

Grafičko oblikovanje: Damir Vokal

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu nacionalne i sveučilišne knjižnice
u Zagrebu pod brojem _____

ISBN

Naklada 500 primjeraka

Tisak

D.R.I.M.d.o.o. Zagreb

Tiskano u svibnju 2014. godine

JOSIPOV

DNEVNIK

Jedan od najradosnijih dana mog života...24. siječanj 1850. godine..

Bio je to moj 7. rođendan! Moja draga majka ispekla je domaći kruh, pa se cijelom kućom širio opojni miris, a i otac me je tako želio usrećiti, pa me je iznenadio novim cipelama... Bilo je krajnje vrijeme da se riješim starih cipela u kojima sam ionako bio više bos nego obuven... bio je to radostan i poseban dan za mene...

Uvečer, svi smo se okupili oko stola... Otac je na stol, na kojem je već gorjela svijeća, stavio raspelo; a mi, djeca, znali smo da je došlo vrijeme za večernju molitvu. Neka mi je posebna radost obuzela srce... znao sam da će večeras moja cijela obitelj moliti za mene. Majka me je nježno pomilovala po kosi i šapnula: Josipe, Bogu hvala za tebe... Ti si zlatno dijete...

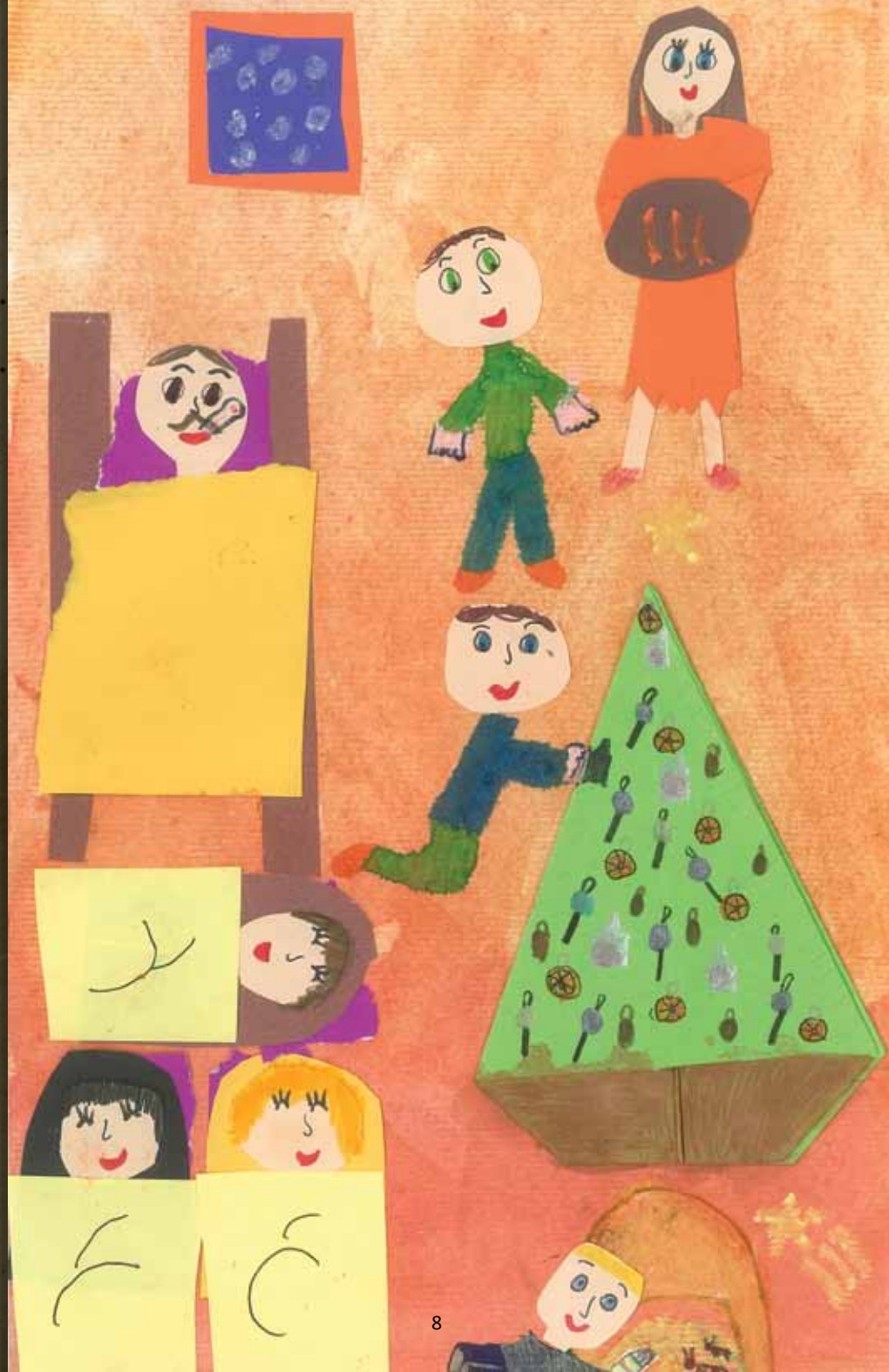
Moj otac uvijek govori kako nikada ne smijemo zaboraviti Boga! Posebno su mi dragi ti trenuci koje provedem u društvu s Bogom! Kada stojim u crkvi pred kipom bijele Gospe osjećam toplinu i sigurnost u svom srcu... osjećam Gospin blagi pogled koji mi ulijeva mir... Zato najradije molim krunicu jer želim razmišljati o Gospi... I kada nižem, zrnca krunice s njom sam u Betlehemu u sivoj spiljici; s njom sam dok traži Isusa u Hramu... s njom sam i u žalosnoj povorci na Isusovom križnom putu... jednostavno pratim Gospu, a ona prati mene...

ISPOVIEDAONICA

Kleknuli smo; otac, majka, moja braća i sestre i ja. Molili smo krunicu, a naši glasovi kao da su odzvanjali brodskim ulicama i stvarali ugodnu melodiju...

Osjećao sam i snagu i krhkost moje obitelji. Siromašni smo, ali ovo toplo, sigurno i mirno, mirisno obiteljsko ognjište, meni je dragocjenije od svega...

Danas sam naslonio glavu na Tvoj ležaj maleni Isuse... Želio sam osjetiti ono što si ti osjećao dok si još sasvim malen ležao u jasticama na oštroj slamici. Danas ne mogu pogled skinuti s Tvoje kolijevke... kada bih samo znao biti tako strpljiv i malen kao Ti!? Onda se ne bih toliko brinuo što moj otac već dugo leži u krevetu jer ga je shrvala bolest... Onda ne bih sa strepnjom gledao majčine čiste, ali tugom ispunjene oči... njene žuljevite i umorne ruke koje sada vrijedno rade kako bismo mi imali kruh...

Ja vidim slamicu na koju trebam leći, ali se ponekad bojim... i molim te za hrabrost... koju si Ti imao još kao djetesce... da mi je barem biti poput tebe Isuse!

Danas sam dugo promatrao zgrčene ruke moje susjede Ane...

Ana je moja prijateljica; djevojčica koja ne može živjeti normalnim životom koja... ne može trčati... ići u školu... igrati se s prijateljima na zelenoj livadi... Redovito posjećujem Anu jer je želim razveseliti i pokazati joj da nije sama... Ona je bolesna i ne može micati rukama; ne može ni hodati... niti se brinuti sama za sebe!

Kad idem k Ani obavezno joj poneseam nešto što se nađe; barem cvijetak, ako ne uspijem doći do jabuke ili oraha...

Učinio bih ja i više za Anu!

Kako ne bih?! Kad čim me ugleda njene oči zaiskre neobičnom radošću, a lice ispuni blagi smiješak... što veseli Anu, veseli i mene... onda joj pričam o našim prijateljima iz škole, o smiješnim

i pomalo tužnim zgodama iz školskih klupa... pričam joj i o dragoj Gospi koja i Anu prati s puno blagosti!

I... Ana je sretna... veseli se našem susretu, mom daru, mojim pričama, a najviše se raduje kada joj spomenem našu bijelu Gospu...

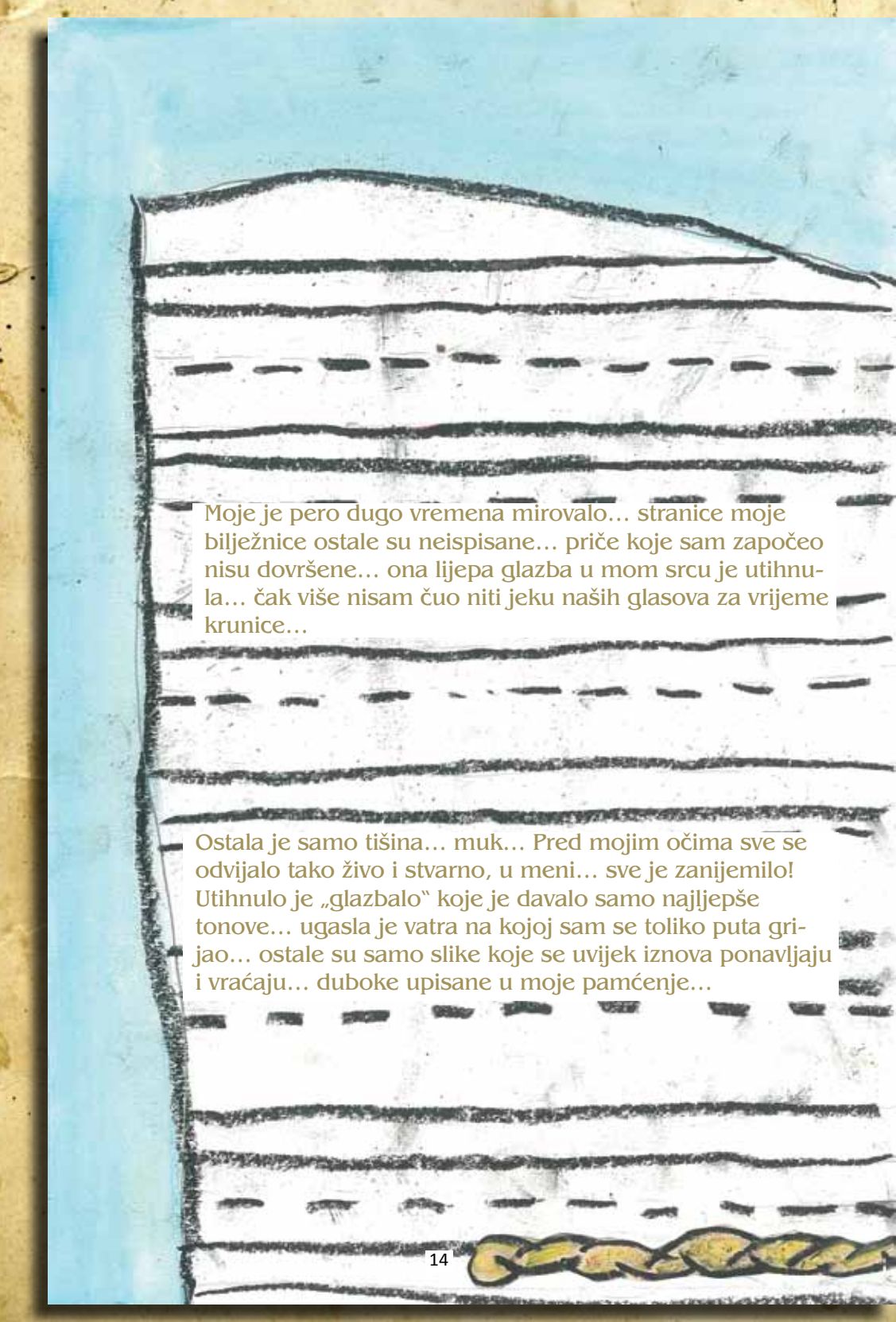

Prva sveta pričest- jedan od događaja koji sam željno i dugo iščekivao! Taj sam dan drugačije promatrao veliku bijelu hostiju koju je svećenik svečano podizao na oltaru! U toj bjelini sada se za mene otkrio Isus koji postaje kruh kako bi me nahranio...

Bio sam uzbuđen! Htio sam i ja ubijeliti svoje srce za tako dragog Gosta... zato sam marljivo pohađao pouke, „gutao“ svaku riječ i „sanjao“ o trenutku kada će Isus napokon moći ući kroz „moja vrata“!

I došao je... tiho, gotovo nečujno, skromno i polagano...kao dodir nježne bijele pahulje koja se spušta na zemlju nošena silom odozgo! Nakon tog svečanog događaja veliki Bog u maloj bijeloj hostiji postao je moj svakodnevni posjetitelj i nerazdvojni Prijatelj!

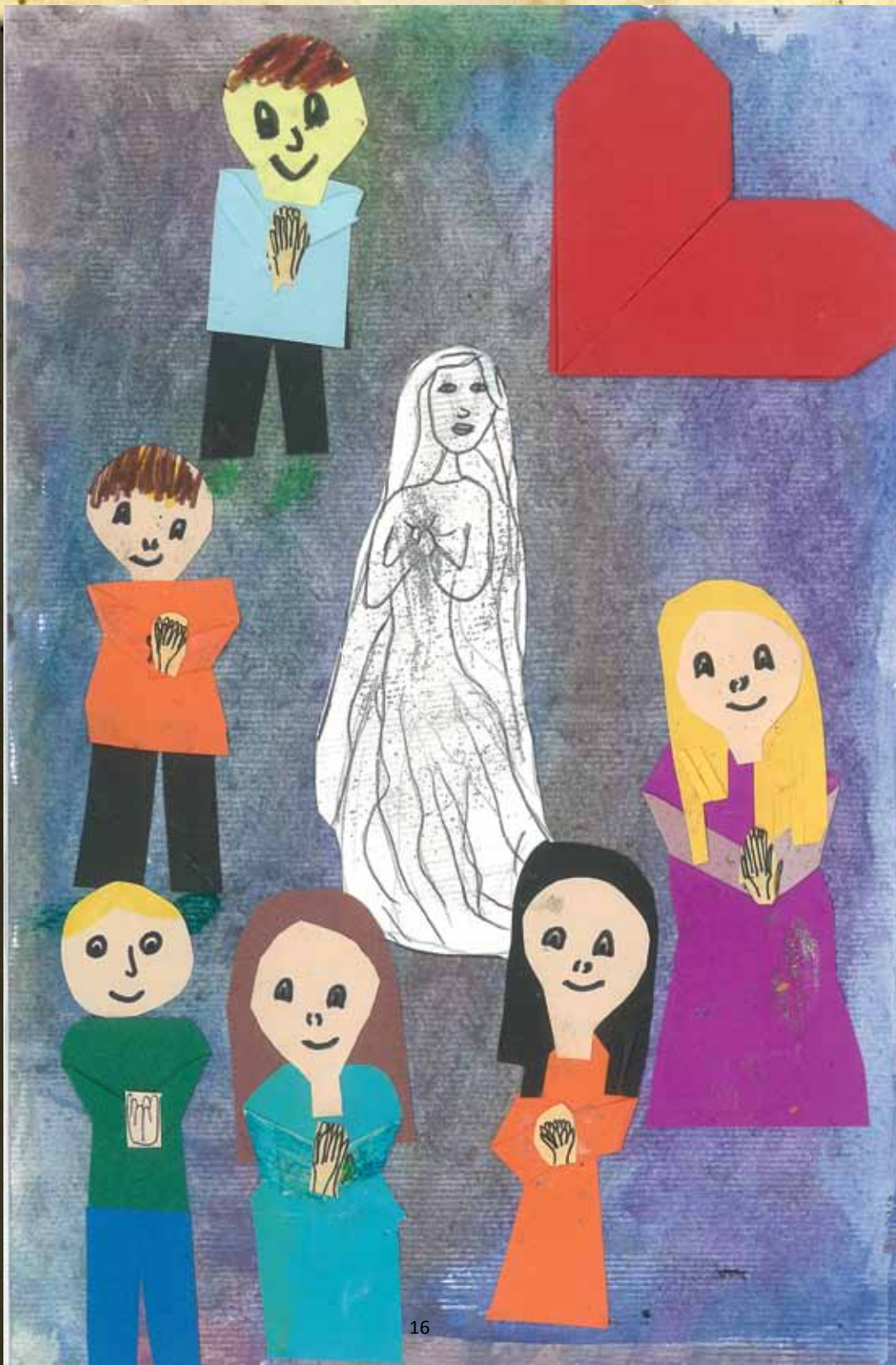

Moje je pero dugo vremena mirovalo... stranice moje bilježnice ostale su neispisane... priče koje sam započeo nisu dovršene... ona lijepa glazba u mom srcu je utihnula... čak više nisam čuo niti jeku naših glasova za vrijeme krunice...

Ostala je samo tišina... muk... Pred mojim očima sve se odvijalo tako živo i stvarno, u meni... sve je zanimalo! Utihnulo je „glazbalo“ koje je davalo samo najljepše tonove... ugasla je vatra na kojoj sam se toliko puta grijao... ostale su samo slike koje se uvijek iznova ponavljaju i vraćaju... duboke upisane u moje pamćenje...

Više vrijeme nije bilo važno, ono je samo oduzimalo ...
oduzimalo je najdraže, najvažnije osobe u mom životu...
Nije bilo vremena isplakati jednu bol... došla je druga i
opet druga... moj dobri otac, moja ljubljena majka, moja
brižna sestra...

Ugaslo je naše toplo ognjište, ulje se je u svjetilkama potrošilo, umuknuli su zvuci molitve, a moja braća i ja... ostali smo posve sami...

Imali smo još samo bijelu Gospu... ona je sada postala naša Majka...

Moja bijela Gospa... jedina je poznavala moje suze... i jedina ih mogla izbrisati!

NAJLJEPŠE SU ISTINITE PRIČE!

Jedna od njih započinje u Slavonskom Brodu 24. siječnja 1843. godine rođenjem malog Josipa Stadlera. Njegov otac uro i majka Marija podigli su veliku obitelj, ali su ih bolest i smrt prerano oduzeli brojnoj dječici. Mali Josip je tada imao 10 godina i smrću roditelja ugasilo se njegovo djetinjstvo. Već je tada morao okusiti samoću, napuštenost, siromaštvo i milosrđe kojem je bio prepušten zajedno sa svojom braćom. Mali je Josip volio moliti i veliku je utjehu nalazio kod Isusa. Za njega i njegovu braću pobrinuli su se dobri ljudi koji su ga školovali, a zbog njegove

dobrote i marljivosti prozvali su ga „zlatni dječak“. Josip je tijekom školovanja otkrio u svom srcu želju da postane svećenik. Uočivši njegove sposobnosti i vrline tadašnji nadbiskup Juraj Haulik šalje ga na školovanje u Rim gdje je, nakon studija, 1868. godine, bi zaređen za svećenika.

Od samog početka Božja je ruka vodila Stadlerov život, pa ga je tako dovela i u Bosnu gdje je postavljen za prvog Vrhbosanskog nadbiskupa, nakon 400 godina turske vladavine. Dolaskom u Sarajevo započinje njegov neumorni rad u ispaćenom i siromašnom narodu. Iznad svega diraju ga patnje siromaha i napuštene djece za koje je njegovo srce bilo odgajano od najranijih dana. Osim što, vjerom u Božju providnost, obnavlja Bosnu u materijalnom pogledu i gradi brojne građevine

(sarajevsku katedralu, sjemenište u Travniku, bogosloviju u Sarajevu, brojne crkve...), Stadler na poseban način želi zbrinuti sirotinju. Tako 24. listopada 1890. godine otvara prvo sirotište za djecu i starice koje naziva „Betlehem“, a nedugo zatim i sirotište „Egipat“.

Djevojke koje su dobrovoljne preuzele rad u sirotištu na vlastitu molbu postaju prve sestre SLUŽAVKE MALOGA ISUSA. Nadbiskup Stadler je bio njihov duhovni otac, a ime „Služavke...“ daje im upravo zato jer ih potiče da u svakom siromahu, djetetu, i potrebniku služe, ljube i otkrivaju lice Djeteta Isusa. Stadler je svoju ljubav prema Betlehemskom Djetetu i osjetljivost za najmanje utkao u srce sestara koje su nastavile djelo ljubavi koje je on započeo u Bosni. Družba je rasla i pokušavala, poput oca Utemeljitelja, otkrivati potrebe vremena i čovjeka i na njih odgovoriti svojim služenjem. Družbu je 1912. godine priznao pape Pija X. i time blagoslovio njihov rad i postojanje. U II. svjetskom ratu sestre su protjerane iz svoj „kolijevke“ Bosne i prihvaćaju rad na raznim područjima. Unatoč nemilosrdnom progonu u kojem su sestre izgubile svu imovinu i morale napustiti Bosnu, Družba je preživjela teške kušnje i nastavila svoje djelo. Danas sestre rade u bolnicama, dječjim vrtićima, u staračkim domovima i s djecom s poteškoćama u razvoju, na župama i u školama. Također je zaživjelo i vjerničko društvo laika i klerika, suradnika Družbe pod imenom Prijatelji malog Isusa koji u svijetu nastoje živjeti evanđelje i teže prema kršćanskom savršenstvu u duhu sluge Božjega Josipa Stadlera.

Srce koje je započelo kucati u našem utemeljitelju Josipu Stadleru kuca već 123 godine. Kroz sve te godine Družba sestara služavki maloga Isusa nastoji prepoznavati Isusovo lice u svijetu i vremenu u kojem se nalazi vođena geslom oca Utemeljitelja: „Imaj prema Bogu srce djetinje, prema bližnjem srce materinje, prema sebi srce sudačko!“

JOSIPOV
DNEVNIK

